

den virkelighed, som har været fungerende igennem den senere tid.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg takker for forklaringen og bekræftelsen, som jeg er fuldstændig tilfreds med.

Kl. 16.20

Derimod er jeg måske ikke helt tilfreds med den udlægning fra hr. Allan Niebuhr, at Dansk Folkeparti ikke var interesseret i at fortsætte samarbejdet. Sagen er jo den, at vi havde opdaget, at den aftale, vi havde truffet i maj 2002 om sprogprøver, ikke var blevet implementeret sådan, som faktisk alle var enige om at den skulle implementeres, hvilket den tidligere integrationsminister gav os ret i. Derfor kom der en kurre på tråden. Det var sandelig ikke, fordi vi ikke var interesserede i at fortsætte aftalen. Det var, fordi vi var interesserede i, at aftalen skulle overholdes.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg gav ikke nogen skylden for, at Dansk folkeparti ikke var med i det fulde arbejde. Jeg har bare konstateret, at historien jo viser, at Dansk Folkeparti stemmer imod loven her gang på gang, og derfor er det klart, at regeringen også er nødt til at have en samarbejdspartner, der er med til at stemme denne lov igennem. Ellers ville lovforslaget jo være håbløst i sin helhed. Så jeg har ikke givet nogen skylden eller sagt, hvem der har handlet forkert eller rigtigt i den her sag; jeg har bare konstateret, at sådan er historien.

Formanden:

Tak til hr. Allan Niebuhr. Vi går videre i ordførrækken, og så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

For ikke mange år siden var indfødsretsområdet et politikområde, som ikke skabte den store debat. Der var faktisk meget bred enighed i Folketinget hen over den politiske midte. I dag er der mere debat, der er flere krusninger. Reglerne er blevet strammet op: Gældende regler udsættes øjensynlig løbende for strammere fortolkninger, og i denne uge er vi gennem pressen blevet præsenteret for en række nye tanker om at indsnævre ansøgerfeltet til dansk indfødsret.

Jeg vil gerne advare imod en polarisering af det danske samfund. Jeg forstår ganske enkelt ikke, hvorfor der er nogle partier, der ønsker at stramme reglerne yderligere op. Det er heller ikke fremgået af den debat, vi har haft i dag indtil nu. Hvorfor er det, man ønsker at stramme op?

Det, der er brug for, er, at vi i stedet ser på, hvordan vi kan hjælpe de hårdest ramte torturofre med at få dispensation. Hvordan kan vi hjælpe nogle af dem, der ikke kan blive løsnet fra deres oprindelige statsborgerskab, med også at få dispensation?

Når man får dansk indfødsret, bliver man ligestillet med øvrige danske statsborgere: Man får fulde borgerrettigheder, man kan stemme til folketingsvalg, man får et pas. Når man ansøger om dansk indfødsret, er det et tegn på, at man ønsker at være en del af det danske samfund – det samfund, som man skal leve resten af sit liv i, hvad enten man får tildelt indfødsret eller ej. Der er tale om en anerkendelse af, at man er glad for det land, som man er kommet til, og som man allerede har fast opholdstilladelse i.

Helt grundlæggende ville Det Radikale Venstre have foretrukket, at sager om indfødsret fik en anden behandling end i dag. Vi mener, at sager om indfødsret burde behandles efter lovgivning og ikke efter et kontorcirkulære. Jeg skal undlade at tage den helt store grundlovsdiskussion op her i dag, men man kunne nok ændre lidt, sådan at der var langt færre af sagerne, der blev behandlet direkte af Folketingets Indfødsretsudvalg.

Det ved vi godt at der næppe er vilje til hos det store flertal i Folketinget, men vi tror på, at det ville give en mere ensartet behandling af sagerne, og det ville være et godt skridt på vejen til en bedre sagsbehandling. Og det er der brug for.

På tv og i aviser kan vi se, at der er torturofre, der ikke kan lære et skriftsprog eller måske slet ikke kan lære at tale dansk. De folk, som er blevet svigtet af umenneskelige regimer i deres oprindelseslande: Skulle vi ikke række hånden ud til dem og give dem fulde borgerrettigheder og anerkende dem som danske medborgere?

Jeg kan forstå på Rehabiliteringscentret for Torturofre, at de kan se, at der er færre af deres patienter, som kan få dispensation i 2005, end der var i 2004. Det synes jeg ikke det danske samfund kan være bekendt, og det ser ærlig talt ikke særlig kønt ud.

Kl. 16.25